

Holly Hepburn

Een jaar in de
Star and Sixpence

1

Nessie tuurde door de voorruit de avond in, staarde de duisternis in die zelfs door het groot licht van haar koplampen niet echt verdreven werd. ‘Weet je zeker dat het de volgende links is?’

Er klonk een korte zucht vanaf de passagiersstoel naast haar. ‘Dat is wat de navigatie zegt, al zijn we verdomme zo ver van de bewoonde wereld dat die waarschijnlijk net zo erg de weg kwijt is als wij.’ Samantha gaf een proefondervindelijke tik tegen het navigatiesysteem en staarde weer naar het schermpje. ‘Na vijftig meter links afslaan.’

Nessie drukte haar voet tegen de rem en tuurde vergeefs naar een onderbreking in de inktzwarte bomen. ‘Er is alleen geen weg volgens mij.’

‘Jij bent degene die hier eerder is geweest,’ vuurde Sam terug. ‘Ik dacht dat je de weg wist?’

Dat klopt, wilde Nessie uitleggen, maar de vorige keer was het overdag en wees een notarisassistent me de weg, in plaats van een zus die denkt dat ik geen richtingsgevoel heb en die in exact vier seconden van kalm naar boos schiet. Ze zei dat allemaal echter niet. Ze wees er ook niet op dat als Sam op tijd klaar was geweest, ze niet in het donker zouden rijden. In plaats daarvan concentreerde Nessie zich op het vinden van de afslag waarvan Sam beweerde dat die kwam.

Na nog een paar tellen zag ze hem: een opening die meer een zandpad was dan een weg, met een hek van vijf spijlen ervoor, dat werd dichtgehouden door een zware ketting. Ze liet de auto langzaam tot stilstand komen. ‘Ik weet bijna zeker dat dit niet klopt.’

Snuivend van irritatie rukte Sam het navigatieapparaat uit zijn

houder aan de voorruit. ‘Verdomme, de postcode is vast verkeerd,’ snauwde ze terwijl ze op het scherpje prikte. ‘Heb je die gecontroleerd voordat je die invoerde?’

Nessie wist dat ze dat had gedaan; ze had de papieren van de notaris steeds weer herlezen om er zeker van te zijn dat ze de juiste adresgegevens had, om zichzelf gerust te stellen dat ze die hele erfenis niet had verzonnen. Maar door Sams boze uitval voelde ze haar zekerheid wegebben. Ze staaarde omlaag naar haar handen, strak en nerveus om het stuur. ‘Ik dacht dat ik dat had gedaan. Misschien heb ik het verkeerd ingetikt.’

Sam ademde langzaam uit. ‘Nee, het spijt me. Ik wilde niet uit mijn slof schieten, maar het zijn een paar zware weken geweest, weet je...’ Haar mond vertrok in een scheve glimlach en ze hield het apparaatje omhoog. ‘Er is hier sowieso geen bereik. Voor zover dit ding weet, zouden we dichterbij Luxemburg dan Little Monking kunnen zijn.’

Ondanks haar nervositeit glimlachte Nessie terug. ‘Het is Monkham, niet Monking. Zoals in het *Domesday Book* staat, maar liefst.’

‘Het is een gat in *the middle of nowhere*, dat is wat het is,’ mopperde Sam terwijl ze het navigatieapparaat in haar schoot liet vallen. ‘En nu? Zie je ergens iets bekends?’

Nessie tuurde in het rond terwijl ze zich de weg bij daglicht probeerde voor te stellen. *Denk na*, zei ze tegen zichzelf. *Wat kwam er na de hoogbrug? Een kruising? Een rotonde?* ‘Het zou kunnen dat er een kruispunt na de volgende bocht is,’ zei ze langzaam, hopen dat haar geheugen haar niet voor de gek hield. ‘Volgens mij gingen we linksaf.’

Sam leunde naar achteren in haar stoel. ‘Laten we maar gaan kijken.’

Met een diepe inademing startte Nessie de auto en ging weer op weg. ‘Nou, hoe ziet dat gebouw eruit?’ vroeg Sam. ‘Zijn we volslagen gestoord?’

Nessie zag de Star and Sixpence voor zich, aan het uiteinde van de onberispelijke brink van Little Monkham, de zwart-witte houten constructie glanzend in de winterzon. ‘Zoals ik al zei: het is oud, gebouwd rond 1600 volgens mij.’

Er verscheen een gepijnigde blik op Sams gezicht. ‘Jak, oud. Zeg me in elk geval dat er een douche is, en centrale verwarming?’ Ze huiverde terwijl ze weer een blik op de navigatie wierp. ‘En wif?’

Nessie dacht aan de druppelende douchekop boven het schilferende emaillen bad op de bovenverdieping, en de enorme stenen open haard die het midden van de met houten balken bedekte zitkamer van het café domineerde. Ze knikte. ‘Er zijn een douche en centrale verwarming, hoewel ze allebei wel wat liefdevolle aandacht kunnen gebruiken... Dat hele gebouw wel, eerlijk gezegd. Het zou me verbazen als er wif is, maar dat is makkelijk te regelen als we willen.’ Ze aarzelde een fractie van een seconde en ging toen snel verder. ‘Ik dacht dat je misschien een korte pauze van het internet zou willen, eerlijk gezegd.’

Sam zweeg terwijl ze de bocht om gingen en niet voor het eerst vroeg Nessie zich af wat er zou zijn gebeurd als de vader die ze langer dan twintig jaar niet hadden gesproken dit café niet aan hen had nagelaten. Met haar waarschijnlijk niets: ze zou nog steeds met Patrick zijn, vastzittend in de matheid van een huwelijk dat op zijn einde liep. Maar Sam was anders; zij had dringender behoefte gehad aan een uitweg en er was hulp gekomen uit een hoek die ze geen van beiden hadden kunnen voorspellen.

Langs de kant van de weg doemde een wegwijzer op. ‘Little Monkham, anderhalve kilometer,’ zei Sam triomfantelijk. ‘Wie heeft er technologie nodig?’

Nessie wist niet of ze het navigatiesysteem of internet bedoelde of allebei, maar het was de zoveelste herinnering aan het feit dat minstens een deel van de reden waarom ze naar Little Monkham gingen was dat ze zich wilden verschuilen. Want waar kon je beter je wonden likken dan op een plek die niemand kon vinden?

‘Precies,’ antwoordde Nessie terwijl ze de auto de weg over stuurde die naar het dorp leidde. ‘Misschien heeft de weg niet weten toch ook zo zijn voordelen.’

De brink baadde in het amber van de straatlantaarns toen ze Little Monkham in reden. Een man liep met zijn hond langs het oorlogsmonument en bleef staan om zijn hoed op te tillen toen ze langsre-

den. Nessie hief stijfjes een hand om te zwaaien terwijl Sam alleen maar terugstaarde.

‘We zijn terug in de jaren vijftig, hè?’ zei Sam. ‘Daar staat een oude blauwe telefooncel, of is het de TARDIS?’

‘Ik denk dat het een telefooncel is,’ antwoordde Nessie welwillend. ‘Niet iedereen heeft een mobieltje.’

Sams wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Maar ze hebben wel vaste lijnen? Ze hoeven niet allemaal in de rij te staan om de openbare telefoon te gebruiken?’

Nessie lachte. ‘Misschien wel. Kijk, daar is het café.’

De Star and Sixpence stond aan het uiteinde van de brink en werd verlicht door één enkele ouderwetse straatlantaarn vlak naast de deur. Er hing een uithangbord aan een houten paal, een geschilderd zilveren muntstuk van zes pence naast een heldere ster, dat zachtjes in de wind wiegde. De ramen waren inktzwarte gaten in het witte verwerk en daarboven zakte het dak door alsof het moe was van zijn gevecht met de zwaartekracht. Sam huiverde. ‘Het ziet er niet erg gastvrij uit.’

Nessie reed de parkeerplaats op en trok aan de handrem. ‘Wacht maar tot we de lichten hebben aangedaan. Kom.’

Pas toen ze binnen waren en het lichtknopje probeerden, dacht Nessie eraan om zich af te vragen of ze nog wel stroom hadden. ‘O,’ zei ze terwijl ze zich een idioot voelde. ‘Ik geloof dat we afgesloten zijn.’

Sam tikte de zaklamp op haar telefoon aan. ‘Misschien is er een stop doorgeslagen. Dat gebeurde soms in de flat. Waar is de elektriciteitskast, denk je?’

Nessie dacht terug aan haar bliksembezoek onder leiding van de dertienjarige assistent. ‘Ik weet het niet. Er is een kelder. Daarbeneden, misschien?’

Haar zusjes neus rimpelde van afkeer. ‘Geweldig. Hoe kom ik bij die kelder?’

De ramen waren klein en lieten nauwelijks licht binnen van die ene straatlantaarn. Sams telefoon verlichtte haar gezicht en de vloer toen ze hem omlaag richtte, maar niet veel meer. Overal waren schaduwen en poelen van duisternis. ‘Ehm... achter de bar, denk ik,’ zei

Nessie, terwijl ze het stekende, onbehaaglijke gevoel tussen haar schouderbladen probeerde te negeren. ‘Er zijn een deur en een trap. Wacht even, ik zal het je laten zien.’

Maar Sam liep al verder, het licht van haar telefoon heen en weer bewegend in het donker. ‘Geen zorgen, ik vind het wel.’

‘Doe voorzichtig!’ riep Nessie. Voor zover ze zich herinnerde, waren de keldertreden afgesleten en smal: gemakkelijk om vanaf te vallen in het donker. Nessie wachtte, tastte in haar zak naar haar eigen telefoon, de prepaid die ze had gekocht toen ze Patrick had verlaten. Hij was goedkoop en nogal plastic en had zeker geen zaklamp. Je kon er zelfs niet mee op internet. Maar hij was prima voor als ze Sam moest bereiken. Wie zou ze trouwens anders hebben moeten bellen? Haar vrienden bleken uiteindelijk allemaal zijn vrienden te zijn, wat het makkelijker maakte om alle banden te verbreken en opnieuw te beginnen, zo had ze ontdekt.

De stilte duurde voort. De duisternis voelde zwaar en Nessies hoofd sloeg op hol. ’s Avonds, op een onbekende plek... Begonnen talloze horrorfilms niet zo? Er was verder niemand hier, maar toch... Ze kon haar verbeelding niet tegenhouden. *Je bent vijftig jaar*, zei ze tegen zichzelf, *geen vijf... Te oud om bang te zijn in het donker*. Dat maakte totaal geen verschil. Ze stond op het punt om Sam te gaan zoeken toen er licht door het raam flitste bij de ingang van het café. De deur kletterde open en het silhouet van een kolossale gestalte vulde bijna de gehele opening.

Nessie slikte een gil in. ‘Wie is daar?’ riep ze, terwijl ze een stap naar achteren deed en de trilling in haar stem verafschuwde. Haar benen botsten tegen iets hards en ze greep ernaar voor steun: een tafel, besloot ze, niet echt iets wat ze kon gooien.

Licht van een zaklamp schoot over haar gezicht en verblindde haar even, waarna het omhoogging en het gezicht van een man onthulde met een dikke bos donkere krullen erboven. ‘Hallo,’ zei hij. ‘Jij moet de nieuwe eigenaar zijn.’

Nessies vingers klemde zich steviger om de tafel. *Stomkop, stomkop, hij is geen gestoorde psychopaat*. Desondanks ging haar hart tekeer in haar borst. ‘Dat klopt,’ zei ze zo kalm als ze kon. ‘Ik ben Nessie Blake. Wie ben jij?’

‘Owen Rhys,’ zei hij en Nessie hoorde zijn zangerige accent. ‘Van de smederij hiernaast. Aangenaam kennis te maken.’

Haar schouders ontspanden iets toen ze terugdacht aan haar bezoek een paar weken geleden: er was hiernaast een stevig uitziend gebouw geweest met een erf en aan één zijde een pittoresk arbeidershuisje. Dat was dus een smederij...

‘Ik wilde hier zijn om je te ontvangen, maar we dachten dat je veel eerder zou komen,’ ging Owen verder. Nessie was opgelucht te zien dat hij in de deuropening was blijven staan en leek te wachten op iets van een uitnodiging voordat hij dichterbij kwam.

‘We... We werden opgehouden,’ legde ze uit. ‘Sorry als je hebt staan wachten.’

‘Geen probleem,’ zei de man luchtig. ‘Ik woon in het huisje naast de smederij. Mijn knul, Luke, heeft naar jullie uitgekeken sinds het donker werd.’

Nessie knikte en realiseerde zich toen dat hij die beweging niet kon zien. ‘Oké.’

Stilte hing tussen hen in. ‘Zeg, zal ik binnenkomen en de lichten aandoen? Er zal wel een zekering zijn doorgeslagen; de elektrische bedrading is ouder dan die zou moeten zijn en klapt er al uit bij iets meer spanning.’

‘Eigenlijk...’ begon Nessie, maar ze werd onderbroken door een triomfantelijke kreet. Plotseling werd de ruimte gevuld met zwak geel licht. ‘Mijn zusje, Sam,’ zei Nessie terwijl ze haar ogen half dichtkneep. ‘Het lijkt erop dat ze de elektriciteitskast heeft gevonden.’

Ze knipperde terwijl haar ogen zich aanpasten. Owen Rhys was ongeveer één meter tachtig, met gitzwarte krullen die lukraak over zijn voorhoofd vielen en donkere ogen die op haar waren gericht. Hij zag eruit als een smid, besloot ze, hoewel ze niet goed wist hoe ze dat kon weten, aangezien hij de eerste was die ze ooit had ontmoet. Hij stond in de deuropening, enigszins voorovergebogen onder de dikke houten latei, de zaklamp in zijn ene hand en een mand met blauw-wit gingang erover in zijn andere.

‘Je lijkt op je vader,’ zei Owen terwijl hij zijn zaklamp uitzette. ‘Je hebt dezelfde ogen. Gecondoleerd, trouwens. Hij speelde een grote rol in het dorpsleven, Andrew.’

Nessie slikte een onwillekeurig spottend gesnuif in en veranderde het in een kuchje. Groene ogen was het enige wat zij en Sam gemeen hadden met hun vader en ze wist dat Sam de hare een tijdje had verhuld met blauwe contactlenzen: haar manier om zichzelf van hem te distantiëren. Het was lastig om je hem voor te stellen als een gewaardeerd lid van welke gemeenschap dan ook. Maar toen herinnerde Nessie zich weer waar ze was en voelde ze zich toch een beetje schuldig. Wat Andrew Chapmans andere tekortkomingen ook waren, en dat waren er vele, hij had zijn dochters wel een plek gegeven om naartoe te gaan toen ze dat nodig hadden. ‘Dank je,’ zei Nessie, niet in staat om iets anders te bedenken om te zeggen.

Ze bleven even naar elkaar staan kijken en Nessie voelde meer van haar gespannenheid wegebben. Voor zo’n grote man had Owen gek genoeg niets dreigends, misschien omdat hij afstand hield. Ze schudde haar gedachten van zich af en probeerde te glimlachen. ‘Wil je...’

Owen begon op exact hetzelfde moment te praten. ‘Wil je dat ik...’

Ze zwegen en er volgde weer een korte stilte. ‘Jij eerst,’ zei Owen beleefd.

Nessie ademde in. ‘Ik wilde zeggen: wil je binnen komen?’

Hij knikte. ‘En ik wilde vragen of je wilt dat ik je ergens mee help, tassen of dozen naar binnen brengen?’ Zijn blik schoot even naar de open haard, die koud en zwart was. ‘Ik kan het vuur aanmaken als je dat wilt? Dat warmt deze plek lekker op wanneer dat eenmaal brandt.’

Nessie durfde van hem weg te kijken en keek het café rond, nam de stoffige, niet bij elkaar passende tafels en het versleten tapijt in zich op. Het koper boven de toog was dof, het hout voor de bierpompen was vuil en ongepoetst, het met balken bedekte plafond was vergeeld door ouderdom en oude nicotine. Meer dan de helft van de peertjes in de afschuwelijke jarenzeventiglampen aan de muur was doorgebrand. Overal waar ze keek zag ze tekenen van verwaarlozing. Er moest veel gebeuren. Maar goed, wat hadden zij en Sam anders te doen?

Ze richtte haar blik langzaam weer op Owen. ‘Volgens mij redden we het wel. Maar bedankt.’

‘Niet te geloven hoe smerig het is daarbeneden,’ zei Sam terwijl ze de ruimte binnenviel van achter de toog. ‘Er zit een spin zo groot als Shelob... O!’

Ze zweeg toen ze Owen zag en haar ogen werden groot.

‘Dit is Owen, van de smederij hiernaast,’ zei Nessie. ‘Hij is smid.’

‘Dat geloof ik meteen,’ zei Sam terwijl ze hem van top tot teen bekeek. ‘Een echte smid. Goeie hemel, het voelt alsof ik in een kostuumdrama van de BBC ben beland. Ik ben Sam, trouwens.’

Owen knikte als groet en zette een stap naar voren. Hij tilde de mand op en stak die naar hen uit. ‘Deze is voor jullie, gewoon een paar dingen waarvan we dachten dat jullie die nodig zouden kunnen hebben.’

Wé, merkte Nessie op. Hij bedoelde natuurlijk vast zijn echtgenote. Had hij niet ook al een zoon genoemd?

Sam drong langs haar heen en nam de mand aan. ‘Geweldig,’ zei ze, terwijl ze hem op een tafel zette en het gang eraf trok. ‘Zit er ook een fles wijn in?’

Er verschenen rimpeltjes rond Owens ogen toen hij glimlachte. ‘Nee, alleen melk, cake, brood, dat soort dingen. Ik dacht niet dat jullie wijn nodig zouden hebben, aangezien dit een kroeg is.’

‘Goed punt.’ Sam keek vluchtig om zich heen en leek haar omgeving voor het eerst in zich op te nemen. Ze staarde naar een groot olieverfschilderij, een woest zeegezicht vol kolkende golven en dreigende lucht, dat aan een van de kale bakstenen muren hing. ‘Jezus, die gaat weg.’

Wacht maar tot ze het scheepje in de fles ontdekt, dacht Nessie, die zich de minimalistische rust in Sams appartement in Londen herinnerde. *Ze zal een afvalcontainer willen om alles weg te doen.*

‘Dat is Henry Fitzsimmons werk. Ik denk dat hij het wel terug zal nemen als het niet jullie smaak is,’ zei Owen. Zijn toon was vriendelijk, maar Nessie dacht dat ze een onderton van afkeuring hoorde.

‘We gaan geen overhaaste beslissingen nemen over wat blijft en wat weggaat,’ zei ze gehaast, met een veelbetekenende blik naar haar zusje. ‘Maar bedankt voor de proviand. Dat is heel attent van jullie.’

Owens blik bleef even op haar rusten, maar dat hij werd wegge-

stuurd accepteerde hij zonder enige blijk van ergernis. ‘Graag gedaan. Zoals ik al zei: ik ben hiernaast als jullie iets nodig hebben. Jullie hoeven maar te roepen.’

Hij knikte eerst naar Sam, daarna naar Nessie, dook de deuropening door en verdween net zo snel de avond in als hij was verschenen. ‘Nou,’ zei Sam, terwijl ze met onverholen goedkeuring naar Nessie grijnsde. ‘Je hebt er geen gras over laten groeien.’

‘Sam...’ begon Nessie.

‘Wat?’ antwoordde Sam met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Je had het halve land van stroom kunnen voorzien met de spanning die ik voelde toen ik jullie aantrof, bedoel ik alleen maar.’

Nessie voelde haar wangen gloeien. ‘Soms kraam je echt onzin uit. Hij is getrouwd.’

Haar zusje hield haar hoofd scheef. ‘Misschien niet hij dan, maar ik durf te wedden dat hier iemand anders is die je terug in het zadel zal helpen.’

‘Sam!’ protesteerde Nessie, die zelfs nog meer bloosde. ‘Hou op.’

‘Het is oké, Ness. Scheiden hoeft niet te betekenen dat het game over is, weet je.’

Voor Sam lijkt het vast heel eenvoudig, dacht Nessie, terwijl ze emoties voelde opkomen en zichzelf dwong om niet te gaan huilen. Ze kon niet weten hoe het was om vijftien jaar huwelijk de rug toe te keren; hoewel ze nog niet tot een scheiding was gekomen... Nog niet. *Eén stap tegelijk*, zei Nessie tegen zichzelf.

Sams stem onderbrak haar gedachten weer. ‘Het is tijd dat je verdergaat, dat bedoel ik alleen maar. Nou, waar denk je dat onze vader de wijn heeft gelaten? Of denk je dat hij die allemaal heeft opgedronken voordat hij overleed?’

2

De volgende dag werd Sam vroeg gewekt door een aanhoudend rattelend gejengel. Ze klemde het kussen tegen haar oren en deed haar ogen dicht, maar het was alsof ze door wegwerkzaamheden heen probeerde te slapen. Ze staaarde een poosje naar het bobbelige, onbekende plafond, terwijl ze moed verzamelde om haar tenen onder de dekens vandaan te halen en in de kille ochtendlucht te steken. Ze was ver verwijderd van haar leven als succesvolle pr-vrouw met een chic appartementje in Kensington, dacht ze met een treurige zucht. Het was haar en Nessie niet gelukt om de centrale verwarming de vorige avond aan de praat te krijgen, dus de enige warmtebron in de slaapkamer was een elektrische kachel die radioactief gloeide in een hoek en eruitzag alsof hij spontaan vlam kon vatten terwijl ze sliep. Sam besloot de kou te trotseren en trok de stekker eruit.

Het bed, dat eruitzag alsof het geroofd was uit de *Antiques Roadshow*, was onverwacht comfortabel gebleken, en zodra ze gewend was geraakt aan het gegalm van kerkklokken die het uur aangaven, had ze goed geslapen. Tot nu. Het was waarschijnlijk maar goed dat ze geen enkele druppel alcohol in het café had kunnen vinden, anders had ze ook nog te kampen gehad met een kater, naast ontweningsverschijnselen van Londen. Maar ofwel iemand was er heel goed in geslaagd om de sterkedrank te verstoppen, ofwel Andrew Chapman had deze plek werkelijk leeggedronken.

Het geratel dreef Sam uiteindelijk het bed uit. Ze huiverde toen haar voeten het dunne tapijt van de slaapkamervloer raakten; ze zou moeten investeren in een paar stevige pantoffels of misschien een paar sneeuwschoenen voor dit soort vroege winterochtenden: aan

haar teenslippers had ze hier niets. Rillend trok ze wat kleren aan en stak de krakende vloerplanken over naar het raam. Dat was verborgen achter dikke houten luiken, maar langs de randen kon ze een beetje schittering zien, wat de suggestie wekte van zonneschijn buiten en de illusie van warmte. Aarzelend trok ze de luiken open, waarbij ze half en half een massa spinnen verwachtte, maar ze gingen gemakkelijk open, zonder onaangename verrassingen. Ze onthulden doffe glas-in-loodruiten, met daarachter een zee van smaragdgroen gras; de brink baadde in de stralende decemberzon.

Sam knipperde met haar ogen en deed een stap naar achteren. ‘Koffie,’ zei ze hees, terwijl ze over haar armen wreef om haar bloedsomloop op gang te brengen. ‘Dat is wat ik nodig heb. Een vat vol koffie.’

De kamers op de bovenverdieping van het café hadden zelfs nog meer liefdevolle aandacht nodig dan die beneden, dacht Sam terwijl ze over de smalle overloop navigeerde die van de slaapkamers wegleidde. Technisch gezien waren er twee verdiepingen, met een woonkamer, badkamer, keuken en twee slaapkamers op de eerste verdieping en nog drie slaapkamers op de zolder boven, maar zelfs de meest optimistische makelaar zou het niet zo omschreven hebben. Sam en Nessie hadden één blik op de donkere, scheve trap naar de zolder geworpen en besloten dat ze het daarboven pas zouden verkennen als ze iets meer gezeteld waren. Of misschien heel veel meer. Ze hadden de piepkleine keuken verkend, die een ruim assortiment aan smerige muurkastjes bevatte, een koel-vriescombinatie die verontrustend opzij helde en een gootsteen die leek te zijn gebruikt als theeketel. Een kleine ronde tafel en twee wiebelige stoelen namen de rest van de ruimte in beslag. De woonkamer bevatte twee banken in vloekende kleuren, een leeg boekenrek en een vierkante oude tv.

‘Laten we de bedden opmaken,’ had Nessie voorgesteld terwijl ze een geeuw probeerde te onderdrukken. ‘Het zal er beter uitzien in de ochtend.’

Sam vond Nessie beneden, worstelend met een stofzuiger die eruitzag alsof hij uit de jaren zeventig kwam. Hij had een reusachtige, zwaar uitziende plastic onderkant met daarboven een opbollende blauwe zak. Nessie gebruikte beide handen om hem over de vloer te

duwen. Ze had alle tafeltjes aan een kant bij elkaar geschoven, de stoelen erbovenop gezet in een vervaarlijk uitziende stapel, en er stond een emmer met vies water naast de veel schonere open haard. *Hoe laat is zij opgestaan?* vroeg Sam zich af. *Is ze zelfs wel naar bed geweest?*

‘Ness!’ riep ze, boven het gebulder van de stofzuiger uit. ‘Nessie!’

Het hoofd van haar zus schoot omhoog, als van een geschrokken stokstaartje. Ze ontspande zich toen ze Sam zag en reikte naar de uitknop. ‘Goie morgen. Heb je goed geslapen?’

‘Behoorlijk goed,’ bekende Sam. ‘En jij?’

‘Niet slecht.’ Nessie keek gauw weg en Sam wist dat het een leugen was. Ze vroeg zich af hoeveel keer haar zus precies was opgestaan om te controleren of de deur vergrendeld was of om een geluid te onderzoeken dat ze niet kon thuisbrengen. Het café was een oud gebouw, vol gekraak en gekreun, en Nessie kon zelfs in het beste geval al nerveus zijn. Waarschijnlijk was ze de hele nacht wakker geweest.

‘Zin in koffie?’ vroeg ze.

Nessie trok een gezicht. ‘Er is geen koffie. Sorry, ik dacht dat ik die gekocht had.’

‘Geen probleem, ik ga wel een pot halen. Er moet hier ergens een winkel zijn.’

‘Volgens mij verkopen ze kruidenierswaren bij het postkantoor,’ zei Nessie. ‘Waarschijnlijk kun je het daar wel krijgen.’

‘Uitstekend,’ zei Sam, terwijl het water haar in de mond liep bij de gedachte aan een heerlijk donker geroosterde melange. ‘Ik zal zien wat ik kan vinden.’

Het postkantoor stond aan Star Lane, die langs één kant van de brink liep. Sam grijnsde toen ze langs de telefooncel liep en half verwachtte dat er een excentriek geklede vreemdeling die zwaaide met een sonische schroevendraaier uit kwam springen, maar hij was leeg, ongebruikt. Het oorlogsmonument bevatte een handvol namen; dorpingen die waren vertrokken om te vechten voor hun land en nooit waren teruggekeerd. Net als elk ander dorp in Engeland, dacht Sam, gedecimeerd door een oorlog waarvan men dacht dat die wel voorbij zou zijn met kerst.

De winkel was opgedeeld in een onbemand postloket met glas ervoor achterin, en nog een balie meer naar voren, waar een vrouw achter stond. Ze was mager en grijs, en haar ogen glansden toen Sam binnenkwam. Ze tuurde over de bovenkant van het metalen montuur van haar bril. ‘Hallo. Eens even zien... Jij zult wel Samantha Chapman zijn.’

Sam knipperde met haar ogen. ‘Eh, ja, ik ben Sam. Hallo.’

De vrouw stak een knokige hand uit. ‘Ik ben Franny Forster, directrice van het postkantoor en voorzitter van de Vereniging voor het Behoud van Little Monkham. Hoe voelen jij en Vanessa zich na jullie lange autorit vanuit Londen?’

‘Prima,’ zei Sam behoedzaam. Gedroeg iedereen zich zo in een dorp: doen alsof ze alles al van je wisten, ook al had je hen pas net ontmoet? Misschien was Nessie haar tegengekomen toen ze het café eerder had bezocht, al had ze dat nooit verteld. ‘Ik ben op zoek naar koffie.’

‘Uiteraard,’ zei Franny terwijl ze zich achter de balie vandaan haastte. ‘Jullie zijn gisteravond zo laat aangekomen, dat ik niet anders verwacht had dan dat jullie een beetje cafeïne nodig zouden hebben om jullie energiepeil op te krikken. Jullie hebben natuurlijk nog veel werk te verrichten als jullie het café weer op tijd in bedrijf willen hebben voor de grote heropening.’

Ze trok een potje met blauwe deksel van een plank en overhandigde dat aan Sam.

‘Grote heropening?’ herhaalde Sam. ‘Volgens mij hebben we nog geen plannen voor...’

‘O ja, jullie moeten een heropeningsfeest houden,’ zei Franny terwijl ze terugkeerde naar haar plek achter de balie en naar de kassa prikte. ‘De Star and Sixpence maakt al meer dan vier eeuwen onderdeel uit van het dorpsleven hier. Hij is nog nooit dicht geweest, zelfs niet tijdens de oorlogen, tot het betreurenswaardige overlijden van je vader. Wij dachten dus aan tweede kerstdag voor de heropening, schikt jullie dat?’

Sam voelde haar mond openzakken. ‘Tweede kerstdag? Maar dat is al over minder dan een maand. Drie weken, om precies te zijn. En het is eerst nog kerst.’

Franny's ogen glansden. 'Dat is doorgaans zo, ja. Dus ik neem aan dat je snel terug wilt gaan, toch? Om veel te doen?'

'Ja,' zei Sam bedeesd, beseffend dat ze meer dan ooit koffie nodig had. 'Ja, ik neem aan van wel.'

'Dat is dan drie pond negennegentig,' zei Franny met een vergenoegd knikje terwijl ze haar hand ophield. 'Voor de koffie.'

'Godver!' barstte Sam uit terwijl ze een blik wierp op het goedkoop uitzieende potje in haar hand. Franny snoof, alsof ze zulke taal niet goedkeurde, en pakte het biljet aan dat Sam haar gaf.

Sam besloot twee dingen terwijl ze terugliep naar de Star and Sixpence: het zou héél erg wennen zijn aan het leven in Little Monkham en ze moesten een andere plek zien te vinden om boodschappen te doen.

Er stond een man door de ramen van het café te turen. Hij stond ver voorovergebogen en hield één hand boven zijn ogen terwijl hij naar binnen staarde. Sam voelde een paniekscheut en begon te rennen.

'Hé!' schreeuwde ze zodra ze dichtbij genoeg was. 'Waar ben jij mee bezig?'

Hij kwam overeind bij het geluid van haar stem en draaide zich om, precies toen Sam glijdend voor hem tot stilstand kwam. 'Ik keek of ik de nieuwe eigenaar zag. Ik neem aan dat jij dat bent?'

Hij was langer dan zij, misschien een jaar of twee jonger, schatte ze, wat hem eind twintig maakte. Hij was blond met een wat slordige baard en helderblauwe ogen die met openlijke interesse naar haar staarden. Zijn waxjas had betere tijden gekend en zijn spijkerbroek was verbleekt, maar toen hij glimlachte, schitterden zijn ogen van hartelijkheid en Sam besepte dat hij best wel aantrekkelijk was, ondanks de baard. Hij zag er niet uit als een lastpost, maar ze bleef toch nog even op haar hoede. Ze negeerde zijn uitgestrekte hand en kneep haar ogen tot spleetjes. 'Wie wil dat weten?'

Zijn glimlach verdween. 'Joss Felstead. Ik kom voor de baan.'

'Baan?' herhaalde ze. 'Welke baan?'

'Ik was hier keldermeester, voor Andrew, en ik dacht zo dat je mijn hulp wel kunt gebruiken om deze plek klaar te maken voor de heropening. Die is al...'

‘... over drie weken,’ onderbrak Sam hem. ‘Ja, dat is me verteld.’

Ze staaarde hem aan en hij keek terug, ontspannen en er blijkbaar zeker van dat ze zijn aanbod niet zou afwijzen. Sam stelde haar oordeel bij van aantrekkelijk naar knap. Hij leek totaal niet op de onberispelijk gefatsoeneerde mannen die ze tegenkwam in Londense pr-kringen, maar was op de een of andere manier fatsoenlijker – zuiverder – en interessanter. Het zelfvertrouwen was echter vertrouwd, het aangeboren besef van zijn eigen charme dat zoveel mannen leken te hebben; arrogantie bijna. Ze durfde te wedden dat hij een echte hartenbreker was onder de vrouwelijke dorpsbewoners.

‘Waarom ben je er zo zeker van dat we je hulp nodig hebben?’ vroeg ze terwijl ze een wenkbrauw optrok.

Joss haalde zijn schouders op. ‘Ik heb hier elf jaar gewerkt; ik ken de kelder als mijn broekzak. Ik weet welke biersoorten het goed doen, welke een koud hoekje nodig hebben, welke niet bezinken als ze op het ongelijke stukje vloer staan. Ik weet hoe je de leidingen moet doorspoelen en schoonmaken, en vergeef me dat ik dit zeg, maar jij ziet er niet uit als iemand die daar allemaal veel van weet.’

Sam snoof even van ongeloof. Wat hadden de inwoners gedaan: een nieuwsbrief rondgestuurd met hun namen en foto’s voordat zij en Nessie aankwamen? Het was raar, dat was wat het was. En hoe kwam hij erbij om haar te vertellen wat ze wel of niet wist? ‘Misschien,’ zei ze hooghartig. ‘Misschien weet ik wel alles wat er te weten is over bier en... en pijpleidingen.’

Hij glimlachte. ‘Als dat zo is, dan heb je me waarschijnlijk toch níét nodig. Sorry dat ik je stoorde.’

Hij draaide zich om en begon weg te lopen. Sam wist – dat wíst ze gewoon – dat hij wachtte tot ze hem terugriep, toegaf dat ze geen moer wist van biersoorten met belachelijke namen zoals ‘Dassengat’ en ‘Roestige Fret’. Hij was waarschijnlijk tot tien aan het tellen, met een zelfvoldane grijns rond zijn bebaarde mond. Ze zou niet zwichten, dat zou ze niet, *dat zou ze niet*... ware het niet dat het hele dorp verwachtte dat het café op tweede kerstdag weer openging. Ze hadden de twee zussen immers in feite de handschoen toegeworpen en Sam was niet iemand die een uitdaging uit de weg ging. Sterker nog,

ze was niet iemand die een uitdaging verloor. En het geheim van altijd winnen was weten wanneer je hulp moest accepteren.

‘Wacht!’ riep ze, zichzelf een klein beetje verachtend omdat ze dat deed. ‘Wacht. Ben je goed met spinnen?’

‘Nessie?’ riep Sam terwijl ze de deur openduwde en het café inliep. ‘Er is hier iemand die je volgens mij moet ontmoeten.’

Het hoofd van haar zus verscheen boven de toog; ze had rubberhandschoenen aan en een druppelende spons zat tussen haar vingers geklemd. ‘Wat?’

Sam leidde Joss naar voren, hopen dat hij de wantrouwend blik niet had gezien die Nessie op hem had geworpen. ‘Dit is Joss. Hij beheerde de voorraad voordat het café dichtging.’

‘Hoi,’ zei Joss en hij wierp haar een ontspannen glimlach toe. Sam bedacht dat hij dat vaak deed, dat hij het als wapen gebruikte om zijn zin te krijgen. En toen dacht ze aan al die keren dat zij exact hetzelfde had gedaan in Londen, om een belangrijke verkoop te beïnvloeden of een grote opdrachtgever te vleien.

‘Joss vroeg zich af of we zijn hulp konden gebruiken om alles gereed te maken voor de heropening.’

Nessie fronste onzeker en liet de spons naar de toog zakken. ‘O, nou, ja, ik neem aan van wel, als het zover is, maar voor die tijd is er nog veel te doen.’

‘Dat is het andere wat ik je moet vertellen,’ zei Sam. ‘Blijkbaar gaan we een grote heropening houden. Over ongeveer drie weken.’

‘Drie weken?’ piepte Nessie terwijl haar zenuwen om Joss verdwenen. ‘Wie zegt dat?’

‘Franny Forster, voorzitter van de Vereniging voor het Behoud van het Dorp,’ zei Joss ernstig. ‘En geloof me: Franny is niet iemand die je tegen je wilt hebben, vooral niet als je een zaak probeert te runnen in Little Monkham.’ Hij ging over op samenzweerderige fluistertoon. ‘De laatste winkelier die haar dwarszat moest uiteindelijk sluiten en naar ruim zeshonderd kilometer verderop verhuizen.’

‘Dat is bela...’ begon Sam, maar toen bedacht ze dat Franny al voordat ze de drempel over was gestapt had geweten wie ze was en waar ze vandaan kwam, en ze huiverde. Een dergelijke vrouw die de

leiding had over het dorpspostkantoor zou vast vreselijk veel over mensen weten. Misschien was het toch niet zo belachelijk dat ze veel invloed uitoefende in Little Monkham. Sam keek naar Joss en zag dat hij al naar haar keek. ‘Goed,’ zei ze, terwijl ze een treurige zucht onderdrukte. ‘Wanneer kun je beginnen?’